

Barbora Karasová

Válka

Točí se mi hlava z hluku tornáda.

Běžím loukou posetou steskem, vpíjím se do prašivého vzduchu a poslouchám hřmění minulosti. Zavírám víčka s touhou zapomenout, místo toho se mi jen promítají známé obrazy, vtahují mě do sebe a obalují vlhkou pavučinou, abych se nemohla vrátit zpátky, do hrůzné přítomnosti bez smíchu blízkých.

Nechci tu být. Přeji si, aby krajina explodovala společně s mými vzpomínkami nebo se vytratila úplně, zmizela do jiného vesmíru a mě tu nechala samotnou, jen s klidem ničeho.

Neměla jsem bojovat, obnovovat své schopnosti, převtělit se do pudu sebezáchovy...

Hořící květiny, voňavá poupata proměněná v černotu. Dusivé teplo volající po objetí. Oběti.

Do vlasů mi vklouzává vítr, stírám si špínu ze zpceného čela. „Mami?“ zastavím na chvíli. Zhluboka se nadechnu.

Cítím škrábání v plicích. „Mami!“ vypouštím ze sebe veškerou energii. Své smysly zaměřuji na jediný cíl. Musím ji najít. Utíkám do víru beznaděje.

Slyším hučení stíhaček, jako by svou silou chtěly rozmačkat svět. A přitom to není jediné, co umí. Ničí naše louky a lesy zhoubným ohněm. Posílají nevinné lidi k zemi jako sestřelené labutě.

Kličkují mezi rozpraskanými těly, krev se snaží pospojovat je zpátky, ale je příliš pozdě. Srdce jim zastavili z povinnosti. Jsem jediná, která se vyhnula smrti, možná to předvíдалy mé instinkty a možná to byla jen náhoda, štěstí. Možná budu po letech hrdinkou, která přežila nepřežitelný masakr. Ale já nechci.

Stíhačky se vrací. Zpozorovaly mé zmatené pohyby a jsou rozhodnuty je zničit, tak jako naději mé vesnice.

Má mysl soupeří s tělem. Už se nesmím znovu schovávat, zatímco trpí ti, které miluji. Nepřišla jsem si prohlížet děsivou scenérii jen proto, abych zjistila, kudy utéct. Ale rozhodnutí nepřipouští čekání. Jsem na toto období připravena.

Rychlé kroky, bystré vnímání, stálý tep. Roky tréninku mi pomáhají. Fyzicky. Nikdy mě nemohly připravit na nepředstavitelné. A i kdyby mi dnešek promítli na černé plátno, necítila bych pach konce.

„PROMIŇ.“

Nechávám svou rodinu neklidně odpočívat na rozežrané půdě. Jsem silná, zvládnou se zachránit.

Plnou rychlostí vybíhám vstříc nebezpečí. Napínám svaly pod tíhou třesu. Mám strach, ale nenechám ho převzít kontrolu. Přeskakuji polámané větvičky a hromádky vyplašené hlíny. Nepřemýšlím, běžím si pro život.

Do tváře mě škrábají odvážné stromy, které jsou stále ještě pevně zakořeněné v rozpárané zemi. Nevnímám tu lehkou bolest. Ozve se výbuch za mými zády. Raději pokračuji seběhem šouskou a nepředstavuji si jeho následky.

Už vidím čirou hladinu, kontrastující s válkou kolem. Jako bych spatřila kapku vody uprostřed popela.

Ta kapka mi teď stéká po tváři a popel se proměnil v prach mé pleti. Jsem svou vzpomínkou. Vytvořenou z činů, nad kterými tak dlouho přemítám. Vpíjím svůj dech do stébel trávy, snažím se ztotožnit se svou minulostí. S událostmi pobíhajícími pod tímto krémově modrým nebem, na jílovité půdě.

Narodila jsem se tady, s připsanými vlastnostmi, které mě doprovázejí jako výkřik do tmy. Pomáhají mi procházet zážitky, navazovat kontakty, přežívat sama se sebou.

Jsem jako kotva připevněná k lodi. Ta mě směřuje, navádí, ovládá. Jsem schovaná pod hladinou. A lidé nevidí skrz. Prohlíží si tu loď. Hodnotí škrábance, cestu, kterou má za sebou, kdo se prochází po palubě. A já jsem ztracena, nevnímána.

Má loď má za sebou dlouhou cestu. Se spoustou útesů. Přišla o posádku. A přesto pluje dál. Rozbouřeným oceánem.

Vím, že až najde břeh, bude obdivována. Vím, že se přežití bere jako statečnost. Vím, že se síla bere jako hrdinství.

Ale je to skutečně tak? Budu šťastná, až mě budou omývat vlny úsměvů? Najdu svůj přístav v náručích ocenění?

Zbavím se rzi, když zůstanu uvězněna pod tíhou smutku?

Příliš dlouho jsem se plavila v důvěře ve své vlastnosti. Zůstávala svěšena pod touhou osudu.

Musím se vytáhnout. Jakékoliv vlastnosti mi nemohou stačit, pokud nad nimi nepřevezmu kontrolu. Jak můžu vyčítat svědomí, že vzlyká nad skutky, s kterými se neztotožňuji? Jak bych mohla vyčítat zklamání, že přichází, když nejsem spokojena sama se sebou? Jak bych jen mohla vyčítat zmatku, že mě obmotává vlastními myšlenkami, úvahami?

Nechci se dále schovávat. Vracet se na místa, která mě utváří. Nechci hledat, kdo jsem, přes stěnu hrdinství. Nechci chodit čistým potokem a rozedírat si bosá chodidla o ostré hrany kamenů. Nemůžu být smutná pod slávou, kterou jsem získala ztrátou všeho, na čem záleželo. Musím se nadechnout. Přijmout svět. Stát se tím, kým jsem. Shodit se sebe potrhané oblečení. A obléknou se do prosté nahoty. Obléknout se do svých činů. Přijmout zodpovědnost.

Zvládnout procházet, aniž bych se tříštila zevnitř.

Kontrolovat sebe, nepředstírat, předvídat, věřit, bojovat, nespěchat. Zažívat. Učit se. Předávat. Nelhat. Pomáhat. Milovat.

Stát se hrdinou.